

РЕШЕНИЕ

№ 5040

гр. София, 02.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8253** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по Искова молба с вх.№ 26350/24.08.20г на И. А. И. от [населено място] и с проц.представител адв. А., с която е предявен Иск по чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ против Министерство на вътрешните работи за обезщетение в размер на 13000лв-неимуществени вреди, настъпили в периода 23.12.11г-02.09.15г, в резултат на отменена на 02.09.15г като незаконосъобразна Заповед № К-13879/23.12.11г на Министъра на вътрешните работи за прекратяване на служебното му правоотношение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 02.09.15г/датата на отмяна на адм.акт/- до окончателното изплащане на сумата.

В ИМ се сочи, че Искът е предявен в 5-годишния давностен срок, считано от отмяната на адм.акт на 02.09.15г, като са налице и трите предпоставки за основателност на Иск по чл.1 от ЗОДОВ/отменен адм.акт,настъпили вреди и пряка причинно следствена връзка между тях/.Размерът на вредите следва да се прецени от Съда по чл. 52 от ЗЗД-по справедливост, като неим.вреди се изразява в: непосредствено след издаването на адм.акт на 23.12.11г-здравословното състояние на ищеца се влошило, затворил се в сее си, спрял да контактува с приятелите си, бившите му колеги започнали да странят от него, бил непрекъснато потиснат, влошил се психическия му статус, влошили се и отношенията в семейството, чувствал обида и унижение от несправедливото дисц.уволнение, развил емоционално-волева неустойчивост, станал много раздразнителен, но и апатичен, изживял сериозен стрес от внезапното си уволнение,

започнал да страда от безсъние, преживявал психологически дискомфорт и негативни емоции, чувствал нежелание да живее, безсилие, злепоставяне пред близките и обществото, като заемащ ръководна длъжност имал висок обществен статус, бил многоуважаван член на обществото, ценен от колегите и с много награди, а след уволнението-всичко се сринало за миг пред очите му. Засегнато било достойнството му, доброто му име в служебните среди било оспорено, престижът и доброто му име като цяло били уронени, това довело до нервен срив и чести депресивни състояния. Работил е над 17 години в МВР, като внезапното уволнение го довело до отчаяние, че ще спре професионалното му развитие и реализация на човек със специална подготовка, умения и квалификация и че никога повече няма да може да работи в МВР. Наред с това изпитвал тревога за финансовото състояние на семейството си след уволнението, като от издаване на заповедта до отмяната ѝ са минали 4.5 години в съдебни битки. През това време не е работил и не е получавал трудово възнаграждение, страдал, че като глава на семейство не може да осигури сигурност и финансова стабилност на същото. Накърнено било мъжкото му достойнство, започнал да прави безпричинни скандали на съпругата и сина си, държал се грубо с тях, дезинтересирал се от семейните проблеми и моралните си задължения. Физически и здравословно се влошил, чувствал се отпаднал, често имал световъртеж и главоболие, чувствал задух при физическо натоварване, отслабнал, често имал сърцебиене и болки в сърдечната област. Дискредитирани били доброто му име, чест и проф. достойнство. В. е, че загубата на работа се равнява на загуба на любим човек, като в стълбата на стреса заема девето от десет възможни места. Негативните последици били не само за него, а и за семейството и близките му, за които полага грижа. Налице е пряка причинно-следствена връзка между отменения адм. акт и претендираната вреда, като преди уволнението ищецът бил жизнен и амбициозен човек, обичащ работата си и отдаден изцяло на нея. Размерът на претендираните вреди се обосновава от продължителния период между постановяването и отмяната на заповедта за уволнението му.

С уточняваща молба от 29.09.20г ищецът сочи, че е получил обезщетението по чл. 237 ал.1 от ЗМВР, в размер по чл.239 от ЗМВР-към момента на прекратяването, за 6 месеца, поради оставането без работа заради дисц.уволнение. С уточн. жалба от 07.12.20г ищецът оспорва твърдението на ответника, че е налице специален ред за обезщетение-по спец.чл. 237 от ЗМВР, като практиката на ВАС в този смисъл нарушава човешките права. Обезщетението по чл. 237 от ЗМВР е за имущ. вреди, а не за неим. вреди, като е само за 6 месеца и не изключва дори предявяването на Иск за имущ. вреди извън тези 6 месеца. В съд. заседание ищецът лично и с адв. А. поддържа Иск и претендира разноски по списък. В писмени бележки се моли Съдът да цени свидетелските показания и ангажираните доказателства за вредите, като остави без уважение възражението на ответника за наличие на дело за вреди, заведено от ищеца срещу Прокуратурата на РБ/за воденото срещу ищеца наказателно производство-прекратено, заради което е бил дисц. уволнен/. Това друго дело е висящо към момента, но вредите по него са от незаконосъобразно наложената мярка за неотклонение "задържане под стража" и от наложените заповед и възбрана от КПКОМПИ.

Ответникът-Министерство на вътрешните работи се представлява от юрк. Ц., която оспорва Иск, моли за отхвърлянето му като неоснователен и недоказан по основание и размер-по аргументи от Отговора на ИМ, претендира юрк. възнаграждение, оспорва

като прекомерен заплатения от ищеца адв.хonorар. В писмения Отговор на ИМ се сочи, че Искът е недопустим- погасен по давност, освен това на ищеца е заплатено през 2016г обезщетение по чл. 237 от ЗМВР /което е за имущ. и неим.вреди, съгл. практиката на ВАС/ и на осн. чл. 8 ал.3 от ЗОДОВ-налице е специален ред за обезщетение по ЗМВР, който дерогира чл. 1 от ЗОДОВ. По отношение размера на претендираните неим.вреди-няма ангажирани доказателства от ищеца, че има настъпили трайни емоционални и здравословни увреждания, и то настъпили именно от отменената заповед.В писмени бележки се добавя, че ищецът е бил възстановен на работа, след което сам е напуснал.Отменената заповед не е в резултат на адм.действие по см. на чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ, а е във връзка със служебно правоотношение и полагане на труд.Няма доказателства претендираните вреди да са действителни и сигурни, като доказателствата за здравословното му състояние касаят период преди издаването на заповедта и още тогава е бил във втора степен на хипертонична болест/на 16.06.11г/.Свидетелката има емоц.връзка с ищеца и показанията ѝ не доказват вредите.Видно от доказателствата, през част от периода ищецът все пак е работил. Искът за законна лихва също е неоснователен-като акцесорен на главния иск, но и отделно предвид сочения период на лихвата /тъй като до предявяване на Иска ищецът не е отправял покана към ответника, рес. ответникът не е бил в забава/.След като Искът е изцяло неоснователен, то и разноски по делото не се дължат на ищеца. Прокурорът изразява становище за допустимост на Иска, но за неоснователност и недоказаност на същия.

Съдът намира Иска за допустим за разглеждане, като същият е предявен в 5годишния давностен срок, считано от отмяната на заповедта; срещу надлежен ответник/ЮЛ/; вредите се претендират от отменен адм.акт;изплатеното обезщетение по чл. 237 от ЗМВР не покрива претендираните тук неим.вреди за периода 23.12.11г-02.09.15г; претендираните вреди по висящото в СГС дело са във връзка с наложената на ищеца мярка за неотклонение “задържане под стража” и заповест и възбрана, наложени от КПКМПИ, като ответниците са различни от настоящия ответник-МВР.

На страните са дадени указания по доказателствата-л.1,43, л.48-гръб,л.50-гръб,л.51, л.68-гръб.

Съдът намира от фактическа страна следното:

Със Заповед № К-13879/23.12.11г на М-ра на вътр.работи ищецът е уволнен дисциплинарно /заради нарушение на Етичния кодекс за поведение на дър.служители в МВР/, като заповедта е отменена , считано от 02.09.15г/когато е постановено Решение № 43/02.09.15г на ВАС-5чл.състав/. От заповедта става видно, че: срещу ищецът е било образувано ДП №77/11г, като с Постановление на СГС от 24.06.11г е привлечен като обвиняем за престъпление -участие в организирана престъпна група за времето от неустановена дата до 12.01.11г, създадена с цел извършване на престъпления по чл.321 ал.2 вр. ал.1 и чл. 212 от НК; наложена му е в рамките на нак.производство-мярка за неотклонение “задържане под стража”.

Видно от Справка за изплатено обезщетение по чл. 237 от ЗМВР, такова е изплатено на ищеца през м.05.16г след отмяната на заповедта/-в размер на 7072.99лв /за 6 месеца, считано от издаването на заповедта/.

Видно от Кадрова справка, ищецът е постъпил на работа в структурите на МВР на 25.09.95г, като от 11.08.98г е Началник на група “Криминална полиция” при 01 РУ-СДВР, от 15.05.00г е Началник на ПУ”С.” към 01 РУ-СДВР, като е отстранен временно от длъжност на 11.07.11г/именно във връзка с нак.производство срещу

него/.Награждаван е 11 пъти.

В Личната му здравна книжка на служител на МВР има запис от 16.06.11г/преди обж.заповед/, последван от запис от 26.04.16г/след възстановяването му на работа/, като от нея не могат да се извлекат данни за здравословното му състояние в периода 23.12.11г-02.09.15г/периода на вредите/.Представената електрокардиограма е от 16.06.11г, т.е. също не касае периода на вредите.Представените и други доказателства за здравословното състояние на ищеца не касаят периода на вредите, а за конкретните му твърдения за влошено здравословно състояние/л.50/-не се ангажират доказателства, въпреки указанията на Съда.

Видно от Удостоверение от 26.05.21г от НАП, за периода 06.02.12г-06.04.12г ищецът е имал регистриран трудов договор.Видно от справка от 07.12.15г от НАП относно здравноосигурителния му статус за периода м.01.11г-м.10.15г, ищецът е без внесени/към 07.12.15г/ здравни осигуровки за периода м.11.11г-м.10.15г, с изключение на месеците 02-04.12г/именно когато е имал сключен трудов договор/.

В СГС е висящо гр.дело № 7257/19г по предявен от ищеца Иск по ЗОДОВ срещу ПРБ. Видно от личните обяснения на ищеца пред Съда: ДП № 77/11г е прекратено през 2016г, като за вредите от него е предявил Иск по ЗОДОВ срещу ПРБ пред СГС; възстановен е на по-ниска длъжност - 8 месеца след окончателното решение на ВАС за отмяна на дисц.уволнение, като напуснал доброволно след 5 дни; от тогава не работи в структурите на МВР; за периода м.06.11г-м.12.11г е бил отстранен временно от длъжност, като не е обжалвал заповедта за това и не претендира вреди от нея.

За доказване на претендираните неим.вреди ищецът води свидетелката В.Б.-негова съпруга.Тя сочи, че: живеят заедно непрекъснато от 1990г; преживял е много тежко уволнението си, защото е останал без доходи и работа; започнал да си търси работа, но му отказали на 3 места; от Бюрото по труда не му изплащали помощи, защото МВР не било внасяло 7 месеца осигуровки/т.е. докато е бил временно отстранен от длъжност-бел. на Съда/; от бюрото по труда не могли да му намерят работа, предвид високата му квалификация; стоял безработен близо 4 години, докато води делата за отмяна на заповедта за уволнение; през този период семейните финанси се формирали от дохода на свидетелката, понякога синът им/студент/ работел по малко, дали под наем и половината си къща и имали доход от наем;в периода на претендираните вреди изпаднал в странни състояния-от пълна апатия до агресия, не искал да се вижда с никого, не си вдигал телефона на приятели,отказвал им срещи,не искал да излиза, упреквал се, че не може да издържа семейството, тормозел се, но започнал да упреква и съпругата и сина си; започнал да вдига кръвно и температура-неясно защо, не е влизал в болница , не му се е появявало ново заболяване; променил отношението към сина си, бил емоционално нестабилен, променил се, не знаели какво да очакват от него във всеки един момент; бил уважаван и ценен от колегите си, награждаван многократно, работата била за него на първо място-и преди семейството; имал първо/през м.06.11г/ наложена мярка “задържане под стража” за около 4 месеца, после я заменили с мярка-гаранция в размер на 1000лв, после заменена от “подписка”; през претендирания период не е търсена помощ от психиатър или психолог.

Съдът намира от правна страна следното:

Безспорно е налице отменен адм.акт, считано от 02.09.15г, като на ищецът е изплатено през м.05.16г/след възстановяването му на длъжност/- обезщетение по чл. 237 от ЗМВР/за 6 месеца, считано от издаването на заповедта на 23.12.11г/.

Съгл.практиката на ВАС по идентични казуси/цитирана и от ответника/, с която

Съдът е длъжен да се съобрази/при липсата на постановено ТР в обратен смисъл/, а именно - Решение № 14616/25.11.20г, Решение № 6771/05.06.20г, Решение № 2452/17.02.20г, Решение № 2413/14.02.20г, Решение № 15731/19.11.19г и Решение № 1526/11.02.16г: “Законът за Министерството на вътрешните работи е специален по отношение на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, поради което отговорността на ответника не е пълна, а е ограничена до шест brutни месечни заплати.

Правото на обезщетение на лицата на държавна служба, които са били незаконно уволнени, се урежда от специални закони, които не предвиждат отговорност на съответната администрация за всички имуществени и неимуществени вреди, съставляващи пряка и непосредствена последица от увреждането. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Закона за нормативните актове, то особен закон може да предвиди отклонения от общата уредба на дадена материя, когато това се налага от естеството на обществените отношения. Държавната служба е свързана с функционирането на държавата и правоотношението на държавния служител, респективно неговото възникване, развитие и прекратяване се характеризира с особености, които изключват прилагането на правните разпоредби от общ характер. Щом специалният закон съдържа ограничения за отговорността на държавата като работодател в случаите на незаконно уволнение на държавни служители, отговорността за неимуществени вреди не може да се изведе от правилата на общ закон, който се прилага за всички физически лица без оглед на техния статут.

Съгласно чл. 237, ал. 1 ЗМВР при незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР имат право на обезщетение в размер, изчислен по реда на чл. 239 към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца. Законът използва общият термин "обезщетение", от което не може да се направи извод, че се касае само за обезщетение за имуществени вреди. Общият термин „обезщетение“ обхваща всички претърпени вреди, както имуществени, така и неимуществени. Посочването в закона на шестте заплати на служителя е критерий, по който следва да се определи размера на обезщетението. Като специален закон ЗМВР определя друг праг на отговорността, различен от чл. 4 ЗОДОВ и от чл. 52 ЗЗД.

По аналогичен начин е разрешен въпросът и в нормативни актове, уреждащи обезщетението при отмяна на незаконно прекратяване на служебно правоотношение - чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, чл. 172 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, чл. 237 от Закона за МВР”.

При тези свои изводи ВАС приема Иска за неоснователен /а не за недопустим/. Водим от горните цитирани доводи на ВАС, Съдът приема процесния Иск за неоснователен.

Съдът обаче на самостоятелно основание намира Искът за неоснователен и поради следното: твърденията за влошено здравословно състояние в претендирания период са напълно недоказани от ищеца-представените доказателства не касаят този период; свидетелските показания на съпругата следва да се кредитират с нужната критичност, предвид отношенията ѝ с ищеца; Съдът приема обаче за доказано от тях, че емоционалното състояние на ищеца е било влошено в претендирания период-нормална човешка реакция на дисц.уволнение / особено от страна на човек с ръководен пост на публична длъжност/ и при оставане без работа и официални доходи; претендираните неим.вредите , които е претърпял ищеца в претендирания

период обаче са в резултат на множество фактори- още от м.06.11г срещу него е образувано нак.производство и е задържан под стража, отстранен е още тогава от длъжност, не са му плащани заплатата и осигуровки също още от тогава, още от тогава има множество медийни публикации за извършено от него престъпление/и не какво да е престъпление, а такова извършено от Началник на ПУ- участва в организирана престъпна група/, следва заповед за дисц.уволнение, следват множество съдебни производства-във връзка с ДП и във връзка с уволнението, има още тогава наложен запор и възбрана от КПКМП. За вредите от нак.производство има висящо дело пред СГС, няма данни за дело за вреди срещу КПКМП или за вредите от заповедта за временно отстраняване от длъжност/тя не е обжалвана дори/. В претендиращия период на неим.вреда такива според Съда несъмнено са настъпили, но причинно-следствената им връзка само и единствено с отменената заповед за уволнение не е доказана. Нещо повече-доказано е, че за тези вреди причините са комплексни/изброени по-горе от Съда/, като дори и за доказаните неим.вреда/влошено емоц.състояние/ - не се доказва по безспорен начин причинно-следствената връзка, т.е. не е доказана третата предпоставка за основателност на Иск по чл. 1 от ЗОДОВ.

За пълнота на изложението- претендиращият размер на вредите е силно завишен според Съда, като целта на обезщетението според съд.практика не е обогатяване на ищеца, а справедливо овъзмездяване за претърпените вреди.Лихвата се дължи от датата на ИМ, съгл. съд.практика, а не от датата на издаване на адм.акт.

Искането на ответника за присъждане на юрк.възнаграждение е основателно по чл. 10 ал.4 от ЗОДОВ, като следва да му се присъди мин.размер по чл. 25 ал.1 от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП-100лв.

Водим от горното и на осн. чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Иск по чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ, предявен от И. А. И. от [населено място] против Министерство на вътрешните работи за обезщетение в размер на 13000лв-неимуществени вреди, настъпили в периода 23.12.11г-02.09.15г, в резултат на отменена на 02.09.15г като незаконосъобразна Заповед № К-13879/23.12.11г на Министъра на вътрешните работи за прекратяване на служебното му правоотношение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 02.09.15г/датата на отмяна на адм.акт/- до окончателното изплащане на сумата, обективизиран в Искова молба с вх.№ 26350/24.08.20г.

ОСЪЖДА И. А. И. от [населено място] да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата от 100лв /сто лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия:

